

Tècniques de caça antigues

Juanjo

En els racons amagats de la Valltorta hi ha -no fa falta que us ho conte-, representats en pintures, moments de la vida dels habitants d'aquestes terres fa milers d'anys. Gran part d'elles representen escenes de caça. L'home tenia que caçar i matar a altres animals per a procurar-se l'aliment necessari per a ell i la seva prole. Per la qual cosa, la caça va ser obligada fins que va aprendre que era més fàcil tenir els animals privats de llibertat i d'aquesta manera poder-los matar sense caçar-los quan li fos necessari. Molt de temps ha passat des que pintaren els abrics de la Valltorta, però les necessitats de l'home no han canviat. Continua matant per a alimentar-se -es maten conills, pollastres, bacons, corders, etc.- i a més continua matant per diversió. On acaba la necessitat i comença la diversió? La crueltat, és -al menys per a mi- difícil de definir i, per això mateix, tan difícil de jutjar.

Deixant a banda aquestes reflexions, la meua intenció és la de fer-vos uns comentaris sobre tècniques de caça velles que ja han deixat de ser habituals i en conseqüència poc conegudes pels més joves.

Llosetes

Es paraven als llocs on anaven els pardals a menjar. Baix d'un arbre o al recer d'una paret podien

ser bons indrets per plantar-les. La grandària de la llosa variava depenent de l'espècie que es volia caçar. Primer s'havia d'aplanar el terreny ja que, de no estar ben anivellat, l'animalet podia escapar-se -si en el centre es feia un clot, es podia agafar a l'ocell viu-. Després es posava la llosa plana en terra i davant d'ella, a un dit o dos de separació es posava un altra pedra anomenada capçal -aquesta era més menuda i més quadrada-. Al capçal es recolzaven els burxons que aguantaven la llosa. Aquestos eren varetes primes fetes de qualsevol tros de rama -també s'utilitzaven sovint canyes- i n'eren quatre. La llengüeta, d'uns 10 cm. de llargària, tenia una punta plana i l'altra acabava en una mòssa. El puntero podia tenir uns 20 cm. Els dos restants eren els garranxos de baix, més prims i més llargs que el puntero. Una volta tot preparat es plantava la llosa. D'una punta de la llengüeta -recolzada al capçal- eixia el puntero, que anava a la part alta i central de la llosa. De l'altra eixien el garranxos de baix que, un per cada costat, anaven a la part baixa. En terra es posava menjar. A l'entrar l'ocell tocava els burxons dels costats i es disparava la lloseta quedant el pardal atrapat baix d'ella. Per a les perdius es paraven d'una altra forma. A la part de baix de la llosa es pessigava la cua d'una espiga de blat. Un cordell d'espart o

Lloseta parada. Es poden veure el capçal, la llengüeta, el puntero i els garranxos de baix. En aquest cas es va parar per fer-li la foto. El capçal és massa gran i la llosa un poc baixa.

Lloseta per a perdiu amb espiga de blat.